

TŘETÍ JEDNÁNÍ

Náčelnice stepuje před hradbami, Lys vychází z hradeb

Náčelnice: Paní našeho spiknutí a díla,
proč vycházíš vzteky celá bílá?

L: Když vidím ty hrozné ženy, *(nasraná jak Katka)*
Na co myslí, co dělají,
Mé naděje i odvaha – jsou v háji!

Náčelnice: Co to říkáš, opravdu?

L: Jak ví bozi,
říkám jen pravdu.

Náčelnice: Jaká hrůza zas nám hrozí,
jaký děs?
Všem nám to pověz.

L: Je to strašná hanba, žádná pýcha *(směrem k ženám)*
Však nemůžu být dál už zticha.

Náčelnice: Nám nic netaj, u sta hromů,
co se stalo za pohromu?

L: Zkrátka – s ženami se nedá hnout
touží mužům podlehnout. *(pauzička)*
No, pod ně si lehnout.

Náčelnice: Ach, Die, mocný hromovládce!

L: Neskoušej to na mně sladce!
Samy jste si to zavinity.
Je to pravda bohužel,
a já už nemám síly
udržet ženu bez muže,
k jedinému utíkají cíli,
říkají: zde by měly kvést růže.
První jsem chytila sama
při činu trapném nadmíru

u jeskyně boha Pána,
sama hloubila si díru,
nechovala se jak panna.

(názorně předvádí)

Jiná se spustila za láskou svojí
na vztyčeném kladkostroji.

Třetí už chtěla všechno vzdát,
další domů šla ptákům dát
zpět jsem ji přitáhla za vlasy,
prý vrabčáka v klíně

Zkoušejí různé výmluvy,
aby mohly navštívit domovy.

Zrovna zde se jedna blíží.

Hej ty, kam se tiše plížíš?

Spustilé: Domů, nechala jsem tam len všechn,
Bojím se, že zaroste mi mechem.

Lys: Jakým mechem?
Zpátky spěchej!

Spustilé: Ihned budu zpátky,
u všech bohyní a bůžků,
jen ty lněné látky,
pěkně roztáhnu na lůžku.

Lys: Nic nebudeš roztahovat,
Ihned se běž zpátky schovat.

Spustilé: Mám si nechat zničit látky?

Lys: Jak jsem řekla, mazej zpátky.

Pochvilé: Já jsem žena hloupá,
nechala jsem hejno husí
na jezeře koupat.
Zpátky je hned zahnat musím.

Lys: Teď druhá chce domů taky?
Tam honit nějaké ptáky?

Vrať se, a nezkoušej tyhle páky.

Pochvilé: Přisahám na všech bohů svět
jen dohoním je a jsem zpět.

Lys: Nic ti nedovolím honit
Uděláš to a za chvíli
všechny budou slzy ronit,
a zkoušet stejné manýry.

Zkládilé: Mocná bohyně porodů, dítě nosím,
zadrž ten můj, moc tě prosím,
porodím klidně v nějakém chlévě
ten vocas napustil do mě sémě!

Lys: Včera jsi nebyla těhotná, a teď porod?
Co je to zase za podvod??
Žvaníš i ty nevidaně.

Zkládilé: Budu rodit, můj čas přišel. *(porodně dýchá)*

Lys: Prosím tebe, kdo kdy slyšel,
že syn narodí se panně?

Zkládilé: Dnes to slyšíš, budu mámou.
Pusť mě za porodní bábou. *(kontrakce)*

Lys: Co to meleš pořád znovu? *(cinká na její břicho - triangl)*
Máš tam jenom něco z kovu.

Zkládilé: Syna, nevěříš snad mému slovu?

Lys: U panenské bohyně,
To zní hodně pochybně.
Ty jsi ale vážně k smíchu,
přilbu když nosíš na břichu.
Těhotná jsi? Nech těch řečí!

Zkládilé: Sám Zeus mi to dosvědčí. *(volnou rukou se obrací k nebesům)*

Lys: No a co s tou přilbou?

Zkládilé: Přece, když bolesti přijdou, *(silné kontrakce)*
a narodí se do ní maličký,

bude sloužit jako jesličky.

Lys: Sklapni, vytáčíš mě velice,
ukaž, jak se rodí přilbice.

Pochvilé: Nemůžu už ani klidně spát,
viděla jsem ducha, obcházel hrad.

Spustilé: Mě zas budí sovy v noci,
všichni je do Athén nosí.

Lys: Nevěšte si bulíky na nosy,
po svých mužích jen toužíte,
oni po vás víc, nemyslíte?
Jsem si jistá, taky se souží,
Samotní v noci na loži,
ještě to vydržte chvíli,
musíte sesbírat své síly,
mám věštbu o šťastném konci,
když se nespustíte v noci.

Spustilé: Mluv, co věštba říká? *(ostatní hlučí)*

Lys: Tak už buďte zticha!
Vidím ptáky veliké, *(věští s migrénou/orgasticky)*
jejichž délka hvězd se dotýká,
však ne černých děr, k bídě všeliké,
s výtrysky hmoty se nebudou potýkat.
To řekl Zeus na olympské hoře...

Zkládilé: My budem nahoře?!

Lys: Tím ptáci naučí se pokoře;
když ve vlhku budou jejich péra,
rozhněvá se celá nebeská sféra,
a tady vidím velký špatný. *(Jolanda)*

Pochvilé: To je jasné znamení.

Lys: Tak mějte ještě strpení,
vydržte tohle trápení.

Vraťme se zpátky na hrad, *(trochu ustupují dozadu a následně ženy zajdou za hradby)*
byla by hanba vše vzdát,
na věštby výklad nedbat.

Sbor starců: Za našich mladých let slyšeli jsme příběh, *(přichází za zpěvu)*
prý kdysi žil mladík jménem Nadpantoflos
chtěl volně žít život, mít klidu svého dost.
před svatbou utekl, do pouště tiché zběh.
Zvěř si tam sám lovil, síť na to vyrobil,
domů se nevrátil, se psem si šťastně žil.
tak moc mladík, tak moc mladík, tak moc nechtěl ženy,

Přesně tak my, přesně tak my, přesně jsme v tom stejný.

Za našich mladých let slyšeli jsme příběh,
Jak moc mladík, jak moc mladík, jak moc nechtěl ženy.

Sbor žen: Příběh o Nadpantoflovi *(zpívá z hradeb)*

zodpovíme jen pár slovy.
Žil byl jeden Podpantoflos,
taky chudobě dal přednost.
Byl potomkem bohyň zloby.
Muže nenáviděl tak moc
mají duše temné jak noc.
Láskou k ženám však se zdobil.

Velitel: Bábo, chci ti dát polibek. *(razantně se přiblíží)*

Náčelnice: To jsi neměl jíst česnek.

vezmu nohy na ramena. *(odpuzena)*

Velitel: Vezmu tvoje nohy na svá ramena. *(dotírá)*

Náčelnice: To fakt nechci, rychle zalez, *(odstrkuje ho)*

Máš tam jistě pěkný prales.

Sbory bez N a V: Co holíš, on neholí,

Bujný chlup i vlas.

Ohanbím tě zahanbí,

Chlupatý má klas.

Sbor mužů se stáhne vlevo. Velitel slintá a šmatrá náčelnici na prsa.

Náčelnice: Nechceš dostat ránu pěští?

Velitel: Nebudu pokoušet štěstí.

Náčelnice: Že já tě nakopnu do hlavy,
budeš mít modrý šlic na oku.

Velitel: To bude okamžik bolavý,
uvidím hrůzu, kterou nosíš v rozkroku. *(muži se nahnou jako vlna, aby se podívali)*

Náčelnice: I když už jsem stará babice,
dole nemám jediný chloupek.
Dole vypadám jak mladice.
Svící jsem ožehlá, hladká na dotek.

(předvádí hladkost, hudební doprovod hebká na dotek/ kvůli tebe som si oholila nohy)

zleva přichází Přirazilos s otrokem a dítětem

Lys: Haló, dámy pojdte, kde jste,
buďte při mně.

Vyjde Kundanika a Vyzvonilé.

Vyzvonilé: Proč hulákáš jak na lese?

Lys: Vidím, nějaký muž jde sem,
jako by nesl břímě.
Asi ho milostná touha mučí,
V klacku mu pořádně hučí. *(Vyz a Kun ho ještě nevidí, rozhlíží se na opačnou stranu)*
Milostná bohyně, Afrodíté!
Dopřej mu útrapy spleťtí.

Vyzvonilé: Kdepak je ten prďola, co tady stepuje nakřivo.

Lys *ukazuje*: Támhle u svatyně, má co mu patřilo.

Vyzvonilé: Koho mi jen připomíná?

Lys *ke všem i k hradbám*: Nezná ho z vás aspoň jediná? *(na hradbách kroutí hlavou)*

Kundanika: Já ho znám dobře a dost,
to je můj manžel Přirazilos.

L: Dobře, *(bere si ji spiklenecky pod křídlo)* tvým úkolem je ho mučit,
pozlobit a trochu ho vzrušit,

svádět ho, ale nenechat ho sáhnout,
dát mu vše až na... to cos zvládla odpřísáhnout

Starci coby voyéři čučí zleva na okraji scény.

Kundaníka: Buď klidná, to zvládnou.

L: Počkám zde a pomohu ti dát mu...
co pro to,
nažhavíme ho, já udělám návnadu.
Vy ostatní se vraťte do hradu.

Přirazilos: Jak já trpím... S takhle tvrdým.
Jak to pulzuje a napíná
jako bych zkoušel mučidla.

L: Stůj!

Přirazilos: Kdo tam?

L: Patrola.

Přirazilos: Jaká?

L: Vojenská.

Přirazilos: Kdo ji vede?

L: Ženská. *(hudební dohra)*
Kdo je před stráží ve zbroji? *(důležitě ukáže na sebe)*
Kdo to před námi stojí?

Přirazilos: To já.

L: Muž?

Přirazilos: Ovšem, muž. *(výrazně, že je muž)*

L: Hned odtud pryč, huš! *(afektovaně)*

Přirazilos: Kdo se mě to vyhánět odváží?

L: Já, dnes stojím na stráží.

Přirazilos: Probůh, zavolej mi Kundaníku.

L: Zavolat ti Kundaníku? A ty jsi kdo, ty mučedníku?

Přirazilos: Jsem její manžel, Přirazilos z Píchalova. *(chichot na hradbách)*

L: Sláva zes' nás našel, jaká milá slova. *(motá se kolem něj)*
Ty sám jsi mezi námi

svým jménem velice známý.
Tvoje žena má tě stále na rtech
doprovázíš každý její nádech.
Když k jablku či vejci přiloží ústa a nos,
řekne: „Kéž by to jen byl Přirazilos.“

Přirazilos: Bohové tak stojí při mně.

L: Hlavně milostná bohyně.
Když o mužích mluví jiná Řekyně.
Hned na to poví tvoje žena,
že na Přirazila nikdo nemá.

Přirazilos: Jdi už, zavolat mi ji máš.

L: No... a co mi za to dáš? *(vybízí se, motá si vlasy)*

Přirazilos: Co já tobě dám?
Bůh mi to dosvědčí,
že chceš-li, něco tady mám,
něco mě tu dost tlačí.

L: Tak už jdu pro ni.

Přirazilos: Hlavně si pohni!
samotného mě nechala tu,
ty hvězdy nezáří,
nebe je tak prázdný.
Nerad se vracím domů
vše je tak prázdné k tomu
nechci jíst ani pít, jak kruté,
Na Kundaníku jen mám chutě.

Kundaníka: *k Lysistratě, s níž se potká v bráně*

Ach mám ho, mám ho ráda,
ale on mou lásku nepostrádá.

Můj muž je totiž velký chlípník. *(smutně)*

(k Přirazilovi) Proč mě voláš. *(Lys a ostatní šmírují z hradeb)*

Přirazilos: Co to děláš,

sladká Kundaníčko?

Ke mně pojď zlatíčko.

Kundaníka: U Dia, nepůjdu tam.

Přirazilos: Kundaniko, ani když já tě volám?

Kundaníka: Vždyť nechybí ti nic, jen se dožaduješ své ženy.

Přirazilos: Že nechybí mi nic, jsem jak panic, celý odřený.

Kundaníka: Půjdu zpátky. *(otáčí se k odchodu)*

Přirazilos: Nechod', tady chci tě, *(chytne ji za ruku, aby neodešla)*

aspoň musíš vyslechnout to dítě.

Synku, máma, zavoláš na ni?

Synáček: Mami, mami, mami.

Přirazilos: Jak je ti? Ani nelituješ to dítě?

Už šest dní není nakojené a umyté. *(hradby opovrhují)*

Kundaníka: Ovšem že ho lituji,

ale jeho otec za nic nestojí.vpřed

Přirazilos: Nedělej drama, pojď syna ukojit. *(Kunda se strachy odtáhne)*

Pojď již domů, ženo moje, *(temně jako vodník)*

dítě pláče, dej mu pít!

Kundaníka: Jsem přece máma, musím tam za ním jít.

Přirazilos: Stojíme spolu ve stínu, *(mluví si pro sebe)*

modrý oči jako kdybych koukal do safíru.

Ta její drsnost a zdráhání,

to moji touhu víc pohání. *(gestikuluje)*

(otrok přistoupí a předá dítě)

Kundaníka: Rozkošný synáčku špatného otce,

pojď ke mně, máma tě obejmout chce.

mazlí se s děckem

Přirazilos: Proč to děláš, jsi pitomá,

proč posloucháš ostatní ženy?

Strašně mě mučíš, láska má, *(hladí ji po tváři)*

pro tebe to taky příjemné není.

Chce ji obejmout.

Kundaníka: Dej ty pracky z mého těla?

Přirazilos: Doma vše v bordelu leží,
tak jsi to chtěla?

Kundaníka: Tak na tom mi nezáleží.

Přirazilos: A nevádí ti, že roztahují
slepice vlnu tvoji?

Kundaníka: To mi nedělá vrásky.

Přirazilos: *(vlně)* A že jsi dlouho neměla chvilku Lásky?
Kašleš na milostné svátky.

Nevrátíš se zase zpátky? *(tulí se)*

Kundaníka: Nejednáte-li mír, tak to vůbec,
ne, dokud nebude války konec.

Přirazilos: To vše hned udělat toužím, *(na kolenou se k ní vine)*
jen až to na radě dohodnou muži.

(Přirazilos se zjevně vymlouvá)

Kundaníka: *(ironicky)* Až muži dohodnou, rada,
potom já vrátím se ráda. *(vythne se mu směrem dopředu)*

Teď jsem vázána přísahou, *(do publika)*

nesmíš mě uvidět nahou.

Přirazilos: No tak, pojď za mnou, to nejsou důvody.

přicházím s nabídkou kvalitního sexu, *(Přirazilos se k ní přivine zezadu, hladí ji po stejně)*

štípání bambusu, poloha mléka a vody. *(ženy zvrací z hradeb)*

No tak, po tak dlouhé době...

Kundaníka: Ne, nepůjdu k tobě,

i když se přiznávám,

že tě moc ráda mám.

Přirazilos: Máš mě ráda? Vskutku?

Kundaničko, už mě stiskni klínem. *(tiskne se k ní)*

Kundaníka: Blázne, toho skutku

nedopustím se před vlastním synem.

Přirazilos: No to ne! Odnese syna otroku. *(vytrhne dítě Kundě a předá ho otrokovi, otrok odchází s dítětem)*

Miláčku, dítě je pryč, nevidíš?

Přitul se, už mě pusť do rozkroku.

Kundaníka: Ale kde, znáš hlupáčku dobrou skrýš?

Přirazilos: Pojdme za roh do jeskyně,

tam se dají dělat věci.

Kundaníka: Ušpiníme se jedině.

Nejsme lidé pravěcí.

Přirazilos: Já jsem jak homo erectus,

aspoň tu jeskyni zkus.

Umyješ se v říčce u svahu.

Kundaníka: A mám porušit svou přísahu?

Přirazilos: Ať mě stihne trest za to.

Kašli na přísahu, zlato.

má habibi, má habibi,

má duše není bez chyby.

Kundaníka: Jenom lůžko měkké dám sem.

Přirazilos: Na co lůžko, stačí nám zem.

Kundaníka: *(jako domina a pásek jako bičík)* I když jsi velice zlobivý chlap.

Na zemi studené nebudem spát. *(odchází)*

Přirazilos: Že je ze mě udělaná,

jistě nebude věc hraná.

Kundaníka: Už se polož na záda,

já se svléknu hned ráda.

Než se dáme do práce

přinesu nám matrace.

Přirazilos: Proč trváš na něčem takovém!

Kundaníka: Nebudem to dělat na tvrdém.

Přirazilos: Polib mě!

Kundaníka: Jen jemně. *(Kundaníka jde pro matraci a ženy jí jí podávají)*

Přirazilos: Stále víc mi v klacku hučí,

skoč mi honem do náručí.

chci tě tvrdě, chci tě víc,

chci tě vidět si to vzít,

chci tě slyšet mi to říct,

hey, chci tě hard.

Kundaníka: Matrace už se nese,

manželka vysvlékne se,

ty se pěkně polož zde na záda.

(pokládá se)

To ne, chybí polštář, jaká zrada.

Přirazilos: A k čemu nám asi bude.

Kundaníka: Bez něj to prostě nepůjde.

(odbíhá pro polštář)

Přirazilos: Klacku, budeš hoštěn jako Héraklés.

Kundaníka: Zvedni se, na moment slez.

Mám zde všechny věci?

Přirazilos: *(tahá ji k sobě)* Nic dalšího nechci

Jen a jen tvou lásku.

Kundaníka: Rozvážu uzel na pásku. *(pomalu začíná rozvazovat pásek, rozkročená ohnutá nad P.)*

A neztrácím víru,

(ale zarazí se)

že nezklameš ve věci míru.

Přirazilos: Ať mě smrt raději čeká!

Kundaníka: U Dia, vždyť chybí ti deka! *(narovná se)*

Přirazilos: Není třeba žádná cícha,

já už chci konečně píchat.

Kundaníka: Neboj se, hned budou hrátky,

já se vrátím rychle zpátky. *(odbíhá pro deku)*

Přirazilos: Zničí mě ta deka,

už nemůžu čekat.

Kundaníka: Tak se postav honem!

Přirazilos: Jsem postavený jak už dlouho ne!

Posadí se, Kunda položí deku, vezme ho kolem ramen

Kundaníka: Chceš namazat vonnou mastí?

Přirazilos: Probůh, to ne, už mi dopřej chvíli slasti!

Kundaníka: Dělej co chce Afrodité,
neodmítej to nezbytné. *(odbíhá pro mast)*

Přirazilos: Prosím Tebe, mocný Die,
ať se jí ta mast rozlije.

Kundaníka: Nastav svoji levici,
Natři si mast vonící. *(matlá ho mastí)*

Přirazilos: U léčebného boha,
smrdí jak bolavá noha.
Tlumí všechny vášně,
Smrdí prostě strašně.

Kundaníka: Já jsem kráva, mocná Héro
mast je značky Zvadnepéro. *(zvedá se)*

Přirazilos: Je to dobré, nech to být, *(táhne ji zpátky)*
já jsem si tě nešel půjčit, já jsem si tě přišel vzít. *(táhne ji k sobě)*

Kundaníka: Však měj rozum, pro správnou musím jít. *(odbíhá)*

Přirazilos: Ať zemře ve strašné pasti,
kdo první objevil masti.

Kundaníka: Zde je gel ve správné nádobě.

Přirazilos: Vždyť už jeden mám na sobě,
už nechci další gel,
už bych do tebe vjel. *(přitáhne si ji)*

Kundaníka: Všechno bude, oči ti jen září, *(blíží se k němu a hladí ho po tváři)*
Ale mír na radě hezky zaříd!

Přirazilos: Zkusím, co půjde.

Kundaníka odchází. Přirazilos se rozhlíží, než mu dojde, že vážně odešla pryč.

Přirazilos: Ta ženská mě zabije,
odešla od vztyčeného pyje!
Kde mám teď vzít ženu?
Hezčí stejně neseženu.
Zklamala mě moje stará.

A kdo se o tebe postará? *(ukáže na svůj pyj)*

Kde je Pornotékos, se ženami obchodník? *(zvedá se a hledá)*

Vezmu i tu, kterou jiný vyhodil na chodník.

(Velitel se přichomýtně)

Velitel: Chudáku, tvrdé máš časy.

Mučí tě veliká zrada.

Z toho až klesá mi brada,

hrůzou všem bělají vlasy!

Čí duše, čí šourek tohle vydrží?

Kdo přežije opuštění zrůdné,

když penis pulzuje a rudne,

když ani manželka mu nepodrží?

Přirazilos: Jak hrozná, mužný Die,

křeč škrtí mého pyje! *(bratrsky si poklepu po ramenech)*

Velitel: Příčinou všeho zla je tvá

příšerná žena protivná.

Náčelnice: *(z hradeb)* To ne, milá je to žena!

Velitel: Cože? Milá, že je žena?

Přirazilos: Je bídná! Je bídná! Všemocný Die,

chop se jí, té zrádné prolhané bestie

vynes ji mezi své hromy a blesky,

tam v mracích nahoře pak potká Héru,

ta zpátky na zemi shodí ji hezky.

A žena přistane přímo mně na péru. *(oba odchází a zklamaní odnáší lůžko)*

(pauza, zprava přichází Spartán a zleva Radní)

Spartán: Kde je rada tu v Athénách,

Musím mužom povedať o novinách.

Radní: Kdo jsi, člověk nebo Vibrofalos? *(obejde si ho)*

Bájný démon s pérem jako kolos.

Spartán: Som hlásateľ, nechaj tie žarty,

O mieri prichádzam jednať zo Sparty.

Radní: Co pod pláštěm schovávaš?
Jakou zbraň tam máš?

Spartán: Ja ti neklamem, prisahám,
so žiadnou zbraňou nejdem k vám.

Radní: Proč otáčíš se do všech stran,
Plášť napjatý máš jako stan.
Co ti tam tak divně stojí?

Spartán: Ten sa úprimnosti nebojí.

Radní: Ty musíš mít obrovskou zbraň!

Spartán: U Dia, je to plášť, nepozerať sa naň. *(má ruku pod pláštěm)*

Radní: Co to v ruce mneš?

Spartán: Nič také konkrétne.
Len Spartský meč.

Radní: Pověstná spartská zbroj. *(ironicky)*
Jak Spartánům se daří boj?

Ženy z hradeb : Sparta, je ti něco? *(posměšně)*

Radní: No to mu je teda, řekni to a dělej.

Ženy z hradeb: Není mu nic.

Radní: Je mu hodně.

Spartán: V Sparte vypukla vzbura,
tiež nám chýba ženská d'ura.

Radní: Cože? Kdo vám to udělal, bože?
Snad Pán, bůh nespoutané soulože?

Spartán: S tím Vsedlestále začala,
a všetky k sebe pribrala
sú ako panenská Artemidina družina
nepúšťajú si viac už mužov do klína.

Radní: A jak to zvládáte?

Spartán: Zle, je to strašná bolest,
plné vajcia so sebou niest.
Ženy sa ani neukážu nahaté,

nemôžeme sa dotýkať ich ňadier,
kým nezjednáme v Grécku mier.

(Anagnorize)

Radní: Tak na tom smluvily se ženy,
vše najednou jasné je mi, *(obráťí; doted' ho neměl rád)*
vrať se a ve Spartě dospějte k dohodě,
já návrh o míru přednesu u nás na radě.

Spartán: Hovoríš priamo, čo na srdci mám,
vrátim sa s dohodou i poslami k vám.

(oba odejdou)

Velitel: *(předstoupí)* Hrozně se bojím ženské ve vojenském štábu,
kam zlý netvor nemůže, tam nastrčí bábu.
Nezkrotné ženy v boji, to je prostě tabu.

Náčelnice: Průběh boje je ti známý, *(pomalu přichází z hradeb)*
přesto toužíš válčit s námi?
Ty jsi vážně hloupé tele,
klidně už jdi do pr..., teda
nemůžeme být přátelé?

Velitel: Nikdy se nedočkáš ode mě,
že bych si oblíbil tvé plémě.

Náčelnice: Když chceš všechno jako kdysi,
chovej si k nám tuto zášť.
Podívej, jak směšně visí, *(ukázat na oblečení, má shozené ramínko)*
obléknu ti radši plášť.

Velitel: Promrzl jsem až na kost.
Zuřivost mě přiměla
svléci šaty si z těla.
Zradila mě vlastní zlost.

Náčelnice: Vypadáš už jako muž,
co tě předtím popadlo,
z nemoci ses probрал už.

Vytáhnu ti žihadlo.

Velitel: Ukrutně mě něco píchá,
tady dole na stehně.
Podrbej mě tam jemně.
Už to hodně pospíchá. *(otočen zády k publiku, náčelnice před ním klečí)*

Náčelnice: Ráda ti to udělám,
žihadlo ti vydělám.
To je komár plný krve.
Tak ho vidím poprvé!

Velitel: To je skvělé, díky tobě jsem zas mlád.
Zas se můžu brodit klestím,
stříkají mi slzy štěstím.
Zase můžu rovně stát.

Náčelnice: Teď ti můžu pusu dát,
nemusíme být furt v sobě,
můžeme být chvíli v sobě. *(naznačit, jak v sobě myslí)*
Přestaň s těmi výkřiky,
utři si slz výstřiky.

Velitel: Nedotknu se rty tvé pussy. *(Výrazně vyslovit S ve slově „pusy“)*

Náčelnice: Tu tvůj jazyk poznat musí.

Velitel: Babo jedna, co ten smích?
Dobře se to kdysi řeklo:
Žít s ženami pravé peklo, *(pauza)*
horší už jen být bez nich!
Tak v příměří bezpečném
neřeknem vám křivá slova,
vy nás nebudete klovat,
na to zazpívejme společně!

(Muži přicházejí zleva a ženy sházejí z hradeb)

Všesbor: Již nikoho z naší obce
nebudeme mít za sobce,

nepadne již slovo křivé,
nebudeme tím čím dříve.
Bude to spíš obráceně
všechno nyní chválit chceme.
Zla již máme plné zuby,
v jednom zpěvu spojme huby.
Vyvalme již zlata sudy,
z chudoby my víme kudy.
Pytle plné stříbra máme,
až pak bude mír a hrátky,
cokoliv my komu dáme,
nemusí nám vracet zpátky.

sbor žen: Všechny muže z Mrdalovic,
muže ve všem dokonalé,
pohostit teď chceme nejvíc,
máme mušle mokré, malé,
a buchtičky k nakousnutí,
přijde vám to jistě k chuti.
Chceme vše dát na oběti,
pojděte si dnes pro objetí,
avšak než budete s námi,
musíte se umýt sami,
pořádně se očistěte,
pak k nám dovnitř pronikněte,
neptejte se na svolení,
postupujte neustále,
nebojte se vejít dále
domů, vždyť jste vyvolení.
Dveře budou uzamčeny,
klíč do zámku zastrčený.

Oba sbory odchází společně vlevo.